

И обръща се тя въ присъствието на Найчо къмъ своя другарь Матей:

— Ти, Мате, готовъ ли си да ме гледашъ, като такава, безъ да искашъ отъ мене тоя срамънъ компромисъ?

И получава тя твърдъ и възторженъ отговоръ.

— Да!

— И съ това преговоритъ се завършватъ.

Просълзенъ Найчо отстѣпя. Сълзитъ на оскърбената човѣшка гордостъ и честолюбие го обезоржжиха.

Всички напрежения на Съвременъ театъръ отсега нататкъ го убеждаватъ все повече въ едно — че е негоденъ за работата. И артисти, и театралнитъ казанлъчъне, виждатъ, че деньтъ е билъ тъй краткъ и че слънцето на театъра е вече залѣзло.

Остава да живѣе той въ здрача, между деня и нощта, да бива тамъ, кждето Маня и нейнота здраве диктува. За театъра остава една надежда: да помага за излъкуването и привдигането на незамѣнимата си примадона

Суетна, уви, надежда¹⁾.

¹⁾ Изъ книга за Маня и Матей
Икономови — отъ *Моховой*.